

Паэзія

Ізноўку дождж... Ізноўку восень,
Як год назад, як сто назад.
Як карабель, пустая восець
Плыве спакойна ў лістапад,

Нібы ў агонь, што забушуе
І сцішыцца праз пару дзён.
Ізноўку дождж мяне ратуе
Ад нематы, бо любіць ён

Мае самотныя маленні
Да сонца, што ад нас сышло
За воблакі, каб дождж асені
Напомніў нам, што так было
І год назад, і сто назад,
І будзе так ізноў праз восень,
Як карабель, старая восець
Спакойна плыць праз лістапад.

Лістапады
Яўгеній Янішчыц

(20.11.1948 — 25.11.1988)

ад свайго першага лістапада
да першага верша пра маці
праз першыя россыпы
лістоты і слоў
ты ішла ў маладой журбе
прыгожая і закаханая
светлая як малітва
у дзень вечаровы

ад першага верша
ішла на голас ліры
праз снежныя грамніцы
на беразе Ясельды
як на беразе сусвету
у пару любові і жалю
дзе снег белы як панера

якой ты давяраеш і давяраешся
твая каліна зімы
як зорнае неба
куды ўсе імкнуцца
непрыручаныя птушкі
а ты птушка непрыручаная
і табе на беразе пляча
не быць сагрэтай

і на Ягадным хутары
заўсёды ветлае акно ў дождж
дзе стрыжы начныя
клічуць і клічуць сонца

і ты ідзеш па свеце
і вяртаешся
да маці да сябе да сына
у якога свой лістапад

і ў шуме жытняга свята
твой шлях бясконцы
да твойго апошняга лістапада
які ніколі не будзе апошнім

Перши снег мы чакалі, як свята.
І стаў белым увесь белы свет,
Дзе, як вугаль, чарнютка хата
Патанула ў снягах, як траве
У бляюткай, як дым на пажары,
Дзе згарэлі былыя гады,
У якіх былі светлыя мары
І надзеі на час залаты,
Што вось прыйдзе, як сонца прыходзіць,
Пад якім растаюць снег і лёд.
Выпаў снег. І па снезе, па лёдзе,
Нібы снежны, сляшае народ,
У якога нямнога тут святаў,
І таму, перши снег, як свято,
Што на крылах было ў лістапада
І што ў нашай самоце было...